

komne Forhandlingsvenlighed over for det andet Ting, ytre os ganske enige med Fler-tallet. Paa den anden Side have vi ment det rigtigt og fremmende for Forhandlingen kort at udtale, paa hvilke Punkter vi kunne acceptere det fra det andet Ting fremkomne Grundlag. Det er egentlig kun paa eet Punkt, vi fuldt ud kunne acceptere det, nemlig med Hensyn til de faste Grundskatters Afskaffelse. Med Hensyn til det andet Punkt have vi anset det for rigtigt at sige, at vi ikke paa Forhaand ere Modstandere af Beskatningen paa faste Ejendomme. Men ud over dette have vi intet sagt, ud over dette forbeholde vi os ganske fri Hænder, og vi udtale udtrykkelig, at Ejendomsskylden forekommer os saavel for høj som behæftet med væsentlig Mangler. Med Hensyn til det tredje Punkt mente det ærede Medlem, at vi havde bundet os for stærkt. Jeg har altid opfattet det ærede Medlems og hans nærmeste Meningsfællers Stilling saaledes, at de lige saa absolut som vi vare imod en Indkomstkildebeskatning, ellers maa jeg i meget høj Grad have misforstaaet den ærede Ordførers Udtalelser her i Salen og i Betænkningen. Men jeg ved ikke, hvad Meningen da er. Vi have i hvert Fald ingen som helst Betænknelighed haft ved aabent og klart at udtale, at vi ikke kunne gaa ind paa Indkomstkildebeskatningen, men ville tilbage til et Forslag, som er bygget paa Folketingets Forslag om Indtægts- og Formuëskat, og vi havde unægtelig troet, at vi i saa Henseende vare i fuld Overensstemmelse med den ærede Ordfører.

De øvrige politiske Betragtninger og hans Tilbageblik paa det forrige Aar skal jeg ganske skænke det ærede Medlem. Jeg anser det for uheldigt nu at komme ind paa noget, der kunde volde Bitterhed. Vi have omhyggeligt søgt at undgaa det, og jeg skal ikke følge det ærede Medlem i den Retning. Hvem der ved sin Handling i Fjor Foraar i særlig Grad har forandret, at det daværende Ministerium blev afløst af det nuværende, skal jeg ikke komme ind paa her. Derom vil enhver kunne dømme efter Sagens egen Natur, og vi paa vor Side frygte ikke for denne Dom.

Jeg skal nu gaa over til Sagen selv og begynde med at sige, at naar vi have anset det for rigtigt saa klart og bestemt at sige, at vi slutte os til Tanken om de gamle Grundskatters Afskaffelse, er det af de Grunde, vi allerede have opført i Betænkningen, nemlig dels fordi Reformen

paa den Maade bliver langt mere klar og overskuelig, og dels fordi det, der skal ydes, da med Sikkerhed kommer dem til Gode, som det er tiltænkt, særlig Landejendomsbesidderne, og dels endelig og væsentligt fordi man ved en Afskrivning sikrer sig i langt højere Grad end ved Overførelsessystemet mod aldrig nogen Sinde at komme tilbage til den nuværende uheldige Beskatning af faste Ejendomme. Der var en af de gamle Revolutionsmænd, der sagde de gyldne Ord: Kun de døde komme ikke igen. Og det er ganske sikkert, at har man paa denne Maade slaaet Hartkornsskatterne og Bygningsafgiften ihjel, vil det ikke i den kommende Tid falde nogen ind at fremkomme med ny Skatter af en lignende Natur. Dertil tror jeg, at man nu alt for klart har forstaaet deres uheldige Egenskaber. Derimod var det ikke udelukket, hvis man lod disse Skatter bestaa og vedtog Overføringsssystemet, at man i vanskelige finansielle Tider kunde komme ind paa noget saa ejendommeligt som at lade Overføringen helt eller delvis træde ud af Kraft, saa at de gamle Skatter atter fløde ind i Statskassen. Vi have i saa Henseende et sørgeligt Eksempel i Krigsskatteoven paa, hvorledes en saadan Foranstaltning, som er tænkt midlertidig, meget let kan blive endelig. Vi have derfor ved denne Foranstaltning ment paa den eneste fuldt tilstrækkelige Maade at sikre os imod, at de gamle Skatter nogen Sinde komme igen, for ikke at tale om, at selv efter Skattekommissionens Forslag vilde en Del af disse Skatter forblive bestaaende, $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{1}{8}$ af Bygningsafgiften forblive ikke alene formelt bestaaende, men de skulle vedblive at indflyde i Statskassen. Det er disse Grunde, der have ledet os til paa dette Punkt at udtale denne bestemte Mening.

Med Hensyn til det andet Punkt om de faste Skatter deler jeg fuldt ud den ærede Ordførers Mening om, at en Forlodsbeskatning af faste Ejendomme i og for sig ikke lader sig forsvare ud fra det Retfærdighedsprincip, som man jo saa gerne vil følge i Beskatningssager. Imidlertid maa vi alle indrømme, at i Praksis fuldstændigt at komme bort fra denne Forlodsbeskatning vil være meget vanskeligt, ikke mindst vanskeligt, fordi dette Ting ved sin Afstemning over de fra Skattekommissionen hidrørende Forslag har indrømmet en saadan Forlodsbeskatning, idet nemlig $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og Resten af Bygningsafgiften bliver tilbage, og det er jo en Forlodsbeskatning af fast Ejendom,